

ЛЬВІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ДАНИЛА ГАЛИЦЬКОГО

Кафедра українознавства

ЗАТВЕРДЖУЮ

Перший проректор з науково-
педагогічної роботи
проф. М.Р.Гжегоцький

“ _____ ” _____ 2019 р.

НАВЧАЛЬНА ПРОГРАМА ДИСЦИПЛІНИ

«Українська мова як іноземна»

(англійська мова навчання)

підготовки фахівців другого (магістерського) рівня вищої освіти
галузі знань 22 «Охорона здоров'я»
спеціальності 221 «Стоматологія»

Обговорено та ухвалено
на методичному засіданні кафедри
українознавства
Протокол №1 Від 30 червня 2019 р.
Завідувач кафедри _____

Затверджено
профільною методичною комісією
з гуманітарних дисциплін
Протокол № 1 від 30 червня 2019 р.
Голова профільної методичної комісії

2019

ВСТУП

Програму вивчення навчальної дисципліни «Українська мова як іноземна» складено відповідно до Стандартів вищої медичної та фармацевтичної освіти України (далі – Стандарт) галузі знань 22 «Охорона здоров'я» для спеціальності **221 «Стоматологія»**.

Вивчення, викладання й оцінювання дисципліни регулюється Загальноосвітнім стандартом з української мови як іноземної (A1 – Початковий рівень, A2 – Базовий рівень; B1 – I середній рівень; B2 – II середній рівень; C1 – Професійний рівень), затвердженим наказом Міністерства освіти і науки України від 24.06.2014 р. № 750 «Про надання навчальній літературі грифів Міністерства освіти і науки України» та співвідноситься із загальноєвропейськими компетенціями володіння іноземними мовами Common European Framework of Reference – CEFR, які передбачають реалізацію навчального процесу на т. зв. критеріальних (основних) рівнях:

- A1, A2 – *елементарний користувач*;
- B1, B2 – *незалежний користувач*;
- C1, C2 – *досвідчений користувач*.

Опис навчальної дисципліни (анотація)

«Українська мова як іноземна» – навчальна дисципліна, що передбачає забезпечення комунікативних потреб студентів у побутовій, навчально-професійній, соціально-культурній і навчально-науковій сферах та формування комунікативної компетентності, яка сприятиме становленню мовної особистості майбутнього фахівця. Згідно з наказом Міністерства освіти і науки України від 18.08.2016 р. № 997 «Про визнання таким, що втратив чинність, наказу Міністерства освіти і науки України від 04.04.2006 р. № 260», керівництво вищих навчальних закладів, повинно забезпечити вивчення державної мови іноземними студентами в обсязі, необхідному для навчання та / або побутового спілкування відповідно до освітніх програм

Базовими положеннями навчання української мови як іноземної є такі:

- організація навчального процесу з метою формування в іноземних студентів комунікативної компетентності на основі цілісного комплексу умінь і навичок ефективного спілкування в побутовій, суспільно-політичній, соціокультурній і навчально-професійній сферах;
- організація навчальної діяльності відповідно до комунікативних і пізнавальних потреб студентів;
- оволодіння мовленнєвою і комунікативною компетенцією згідно з основними положеннями теорії мовленнєвої діяльності й комунікації;
- професійно орієнтований характер навчальної дисципліни «Українська мова як іноземна»;
- функціонально-комунікативний підхід до відбору мовного матеріалу;
- взаємодія викладача та студента як активних учасників навчального процесу; позиціонування інокомуніканта як суб'єкта навчання;
- досягнення необхідного рівня володіння українською мовою (B1) іноземними студентами після вивчення дисципліни «Українська мова як іноземна» у вищих навчальних закладах МОЗ України.

У програмі вивчення навчальної дисципліни враховано державний статус української мови, її суспільні функції; поставлено як основне завдання здійснення навчального, розвивального і виховного впливів на інокомунікантів, сприяння формуванню особистості, готової до активного спілкування в усіх сферах суспільного життя, зокрема в навчально-професійній діяльності; передбачено відповідні форми організації, методи й технології навчання української мови як іноземної.

Предметом вивчення навчальної дисципліни «Українська мова як іноземна» є сучасна українська літературна мова з урахуванням адаптаційного, соціокультурного, комунікативного, загальнонаукового і фахового компонентів, представлених основними видами мовленнєвої діяльності інокомунікантів; норми сучасної української літературної

мови, мовленнєвий етикет і культура спілкування; актуальні комунікативні ситуації, репрезентовані відповідними мовленнєвими актами й інтенційними програмами.

Міждисциплінарні зв'язки: інтегрується з дисциплінами *гуманітарного, природничого й суспільного* спрямування та на рівні використання фахової нормативної лексики перебуває у когерентному зв'язку з дисциплінами *медичного, стоматологічного та фармацевтичного* профілю.

1. Мета і завдання навчальної дисципліни

1.1. Мета викладання навчальної дисципліни «Українська мова як іноземна» полягає в досягненні *кінцевих цілей навчання*, які є базою для побудови її змісту. Кінцевими цілями дисципліни у вищих медичних навчальних закладах вважаються практичне володіння мовою на I середньому рівні, достатньому для здійснення пізнавальної діяльності в соціокультурній і навчально-професійній сферах, що реалізується за допомогою комплексного підходу до підготовки майбутніх спеціалістів і передбачає взаємодію комунікативних, освітніх і виховних цілей. *Комунікативна мета* є основною й передбачає системний багатокомпонентний опис цілей комунікативно-орієнтованого навчання, в основу якого покладено модель мовленнєвої поведінки носія української мови. При цьому мова є засобом адаптації в чужому для інокомуніканта середовищі та засобом формування духовно багатой вторинної мовної особистості з високим рівнем мовленнєвої компетентності та з готовністю до освітньої діяльності в умовах вищої школи.

Реалізації основної мети підпорядковані:

- *практична мета:* формування у студентів комунікативної, лінгвістичної, соціокультурної та фахово зорієнтованої компетентностей, що забезпечать уміння ефективно використовувати українську мову в різноманітних ситуаціях соціального, навчально-академічного та фахового спілкування;
- *когнітивна мета:* формування когнітивної компетентності у взаємозв'язку з іншими видами компетентностей;
- *мотиваційно-розвивальна мета:* формування й розвиток мотивації до навчальної діяльності та позитивного ставлення до мови й культури країни, мова якої вивчається;
- *освітня мета:* формування здатності до навчально-пізнавальної діяльності, наукової та професійної підготовки, саморозвитку й самовдосконалення, що забезпечить успішне користування українською мовою, як компонентом професійного становлення;
- *виховна мета:* формування гуманістичного та науково обґрунтованого ставлення до професійної діяльності; активної позиції медичного / фармацевтичного фахівця; почуття обов'язку й відповідальності перед суспільством; ціннісних орієнтацій і високої культури міжнародних взаємовідносин; духовної та фізичної досконалості, моральності; поваги до України й українців; розвиток індивідуальних здібностей і творчого мислення.

Загальна мета опанування української мови як іноземної є комплексною: практична (комунікативна), освітня й виховна. Розв'язання освітнього й виховного завдань визначається змістом (тематикою) культурологічних, загальноосвітніх, наукових та професійно зорієнтованих текстів і досягається лише при належному рівні володіння мовою. Саме це визначає практичну (комунікативну) мету як основну.

1.2. Основними завданнями вивчення дисципліни, відповідно до поставленої мети, слід уважати:

- формування в чужоземних студентів комплексу компетентностей (інтегральних, загальних, спеціальних) з метою оволодіння українською мовою;
- сприяння адаптації студентів-іноземців до життя й навчання в умовах українськомовного середовища;
- формування умінь використовувати загальнонавчальну і професійну лексику та граматичні конструкції в комунікативних актах згідно з певними інтенційними програмами, вимогами до мовленнєвої діяльності, типами організації текстів-дискурсів, ситуацій і тем спілкування;
- створення й розвиток позитивної мотивації до навчальної діяльності іноземних громадян, активізацію пізнавальної діяльності, розвиток креативних здібностей;

- підготовка інокомунікантів до самостійної навчальної діяльності, самоконтролю та рефлексії в умовах освітнього процесу у вищій школі;
- формування здатності до самооцінки й самовдосконалення; становлення професійно компетентного фахівця;
- виховання поваги до українського народу, його традицій, звичаїв і цінностей, української національної культури й історії.

Вирішення перелічених завдань у процесі вивчення української мови як іноземної забезпечує реалізацію комунікативних потреб студентів у різних сферах спілкування:

- побутовій;
- соціально-культурній;
- загальнонауковій;
- навчально-професійній.

1.3. Компетентності та результати навчання, формуванню яких сприяє дисципліна (взаємозв'язок з нормативним змістом підготовки здобувачів вищої освіти, сформульованим у термінах результатів навчання у Стандартах вищої медичної та фармацевтичної освіти і Загальноосвітньому стандарті з української мови як іноземної).

Згідно з вимогами Стандартів, дисципліна забезпечує набуття студентами **компетентностей**:

- *інтегральних*: здатність розв'язувати типові / складні спеціалізовані завдання та практичні проблеми у процесі навчання чи в окремій сфері побутової / професійної діяльності, що передбачає застосування мовно-комунікативних знань, умінь і навичок; інтенційних програм, стратегій і тактик українськомовного спілкування;

- *загальних* (т. зв. *універсальних*): здатність здобувати сучасні знання; спілкуватися іноземною мовою; здатність генерувати нові ідеї (творчість); здатність опрацювати й аналізувати інформацію, отриману з різних джерел; здатність застосовувати набуті знання у відповідних комунікативних (практичних) ситуаціях; здатність абстрактно мислити, аналізувати й синтезувати; здатність працювати в команді;

- *спеціальних* (*фахових, предметних*): здатність відтворювати вже відомі й розпізнавати нові лексичні одиниці, використовувати їх у відповідних комунікативних ситуаціях; пояснювати значення загальнонавчаних слів, професіоналізмів, загальнонаукових і спеціальнонаукових термінів (*лексичний рівень*); здатність граматично правильно утворювати словосполучення, речення та модифікувати їх у текст як логічно завершену послідовність; відповідати на запитання й формулювати їх відповідно до прочитаного чи прослуханого тексту (*граматичний рівень*); здатність вільно, правильно й ефективно користуватися мовними засобами в широкому діапазоні побутових, соціокультурних, науково-навчальних, професійно орієнтованих тем, уміло співвідносячи їх із граматичним аспектом; упорядковувати та накопичувати загальні відомості про особу, предмет, явище, процес, подію тощо; дискутувати стосовно запропонованої проблеми (*текстовірний рівень*); здатність сприймати на слух зміст повідомлення на конкретну тему, аналізувати й пояснювати семантику окремих фрагментів тексту і значення тих ключових одиниць, що виокремлюють особливості тематичного змісту (*аудіювання – монологічне мовлення*); здатність читати з високим ступенем самостійності, адаптуючи стиль і швидкість читання до запропонованого тексту; зіставляти основну та другорядну інформацію тексту й узагальнювати його зміст, визначати тему й ідею, розуміти логічну схему розгортання подій, оцінювати щось / когось; використовувати різні стратегії та види читання (ознайомлювальне, вивчальне, проглядальне, пошукове, реферативне) відповідно до визначеної комунікативної ситуації; здатність розробляти план текстів (простий, називний, вільний, складний); конспектувати на слух та встановлювати інтенційні програми тексту (повідомлення, констатацію, аргументацію) з опорою / без опори на вербальні засоби; записувати відомості про побачене чи прочитане з елементами кількісної та якісної характеристики, оцінки з використанням типізованих композиційних компонентів (вступу, розгортання теми, висновків) – *письмо*; здатність обмінюватися інформацією, пов'язаною з побутовими, навчальними та професійними

обов'язками; продукувати монологічні висловлювання, що містять чіткий, детальний опис і презентацію конкретних і абстрактних об'єктів, пов'язаних зі сферою власних інтересів; вести розповідь про актуальні для мовців події в усіх вищо-часових ракурсах, висловлювати роздуми, що потребують міркування, послідовної аргументації з елементами додаткової деталізації та відповідними прикладами, оцінками й висновками (*говоріння – монологічне мовлення*); здатність організовувати інформативний діалог з елементами прескриптивного діалогу, діалог-дискусію, використовуючи розвинену тактику мовленнєвого спілкування (починати й закінчувати розмову в ситуаціях різного ступеня складності, вербально та за допомогою невербальних засобів спілкування, реалізовувати комунікативні завдання; уточнювати деталі повідомлення співрозмовника, підхоплювати й розвивати його думку, аргументувати й рекомендувати власні судження, враховуючи «дистанції» у спілкуванні; забезпечувати психологічний комфорт, узагальнювати) – (*говоріння – діалогічне мовлення*).

Деталізацію компетентностей, відповідно до дескрипторів НРК, подано в нижчезазначеній формі:

Матриця компетентностей

№з/п	Компетентність	Знання	Уміння	Комунікація	Автономія та відповідальність
1.	<u>Власне мовна компетентність</u>	Знання базових лексичних одиниць і володіння певними формальними правилами їхньої трансформації в граматично правильне осмислене висловлювання	Використання базових лексичних, граматичних, стилістичних, орфоепічних, орфографічних, пунктуаційних знань; достатнього обсягу словникового запасу інокомуніканта	Здатність спілкуватися в повсякденному і/або навчально-професійному середовищі українською мовою	Досвід самостійної предметної діяльності: навчально-пізнавальної, аналітичної, синтетичної тощо, здатність до самоосвіти та професійного розвитку
2.	<u>Мовленнєва/прагматична компетентність</u>	Здатність здобувати знання про мовний матеріал задля розуміння чужих і синтезу власних програм мовленнєвої поведінки	Уміння використовувати засоби мови залежно від сфери та ситуацій; спілкування, редагувати власне й чуже мовлення	Здатність розкривати і реалізувати комунікативні наміри мовця у різних умовах спілкування; адекватно використовувати висловлювання в певних мовленнєвих актах відповідно до інтенцій	Здатність до контролю, самоконтролю й аналізу результатів мовленнєвої діяльності
3.	<u>Комунікативна компетентність</u>	Знання вербальних і невербальних засобів і способів висловлення думок, почуттів у різних сферах спілкування відповідно до ситуацій і тем спілкування, мовленнєвих актів, інтенційних програм, типів комунікативної організації дискурсу тощо	Уміння доцільно використовувати засоби мови в практиці живого спілкування, виправдано добирати вербальні та невербальні засоби для вирішення тих чи інших комунікативних завдань у різних сферах і ситуаціях спілкування	Здатність встановлювати і підтримувати контакт зі співрозмовником, змінювати мовленнєву поведінку залежно від комунікативної ситуації	Досвід особистої відповідальності за власну комунікативну поведінку; вимогливість до власного мовлення та культури спілкування

Результати навчання:

Інтегративні кінцеві програмні результати навчання, формуванню яких сприяє навчальна дисципліна:

- 1) володіння мовою щоденного спілкування та/або спеціальності як результат сформованих комунікативно-мовленнєвої, лінгвістичної, дискурсивної, соціокультурної та діяльнісної компетентностей; адаптація студентів-іноземців до життя й навчання в умовах українськомовного середовища;
- 2) умінь використовувати загальнонавчальну і професійну лексику, граматичні конструкції в комунікативних актах згідно з певними інтенційними програмами, вимогами до мовленнєвої діяльності, типами організації дискурсу, ситуацій і тем спілкування;
- 3) створення й розвиток позитивної мотивації до навчання та креативних здібностей іноземних громадян; активізація їхньої пізнавальної діяльності;
- 4) умінь планувати та здійснювати власну освітню діяльність в умовах кредитної трансферно-накопичувальної системи (ECTS) організації навчального процесу;
- 5) здатність до самооцінки й самовдосконалення, професійного росту;
- 6) виховання поваги до України, українського народу, його традицій, звичаїв і цінностей, національної культури й історії.

Результати навчання дисципліни

Практичне володіння мовою на I середньому рівні (B1), достатньому для здійснення пізнавальної діяльності в побутовій, навчально-професійній і соціокультурній сферах, що реалізується за допомогою комплексного підходу до підготовки майбутніх спеціалістів і передбачає взаємодію комунікативних, освітніх і виховних цілей.

Формування моделі мовленнєвої поведінки носія української мови в процесі щоденного спілкування. Репрезентація мови як засобу адаптації в чужому для інокомуніканта середовищі та формування духовно багаті вторинної мовної особистості, яка характеризується високим рівнем мовленнєвої компетентності та готовністю до освітньої діяльності в умовах вищої школи.

2. Інформаційний обсяг навчальної дисципліни

Вивчення навчальної дисципліни «Українська мова як іноземна» у ВНЗ МОЗ України здійснюється на I–V курсах, передбачає поділ на нормативну й вибіркову складові та забезпечується спеціалізованими кафедрами в обсязі годин, зазначених у відповідних робочих навчальних планах, затверджених Вченими радами.

Розподіл змісту навчального матеріалу здійснено на основі комунікативно-тематичного принципу та компетентнісного підходу до викладання української мови як іноземної.

На вивчення навчальної дисципліни відводиться: спеціальність **221 «Стоматологія» (630 годин, 21,0 кредит ECTS)**

- **нормативна складова**: 270 годин (з них 110 – аудиторних, 160 – самостійної роботи студента)

2.1. Структура навчальної дисципліни

221 «Стоматологія»

1 курс

Модуль 1. Соціокультурні засади комунікативної компетентності. Комунікативна основа мовленнєвої діяльності стоматолога.

Змістовий модуль 1.

Соціокультурні засади комунікативної компетентності. Вступний фонетико-граматичний курс

Змістовий модуль 2.

Іntenційна основа мовленнєвої діяльності. Комунікативна граматики української мови

2 курс

Модуль 2. Структурно-семантичні та функціональні особливості медичної термінології. Функціонально-семантична основа навчально-професійного дискурсу.

Змістовий модуль 3.

Основи професійного спілкування лікаря-стоматолога

Змістовий модуль 4.

Термінологія у професійному спілкуванні стоматолога. Стратегії і тактики спілкування лікаря з пацієнтом

2.2. Вимоги до володіння видами мовленнєвої діяльності

В1 – I середній рівень

Сфери спілкування

- соціально-побутова сфера – забезпечення особистих потреб – у магазині, на пошті, у поліклініці, у страховій компанії, у ресторані, у транспорті тощо;
- соціально-культурна – задоволення естетичних і пізнавальних потреб – у театрі, у кіно, у клубі, на виставці, у музеї, на фестивалі тощо;
- офіційно-ділова сфера – при розв’язанні соціально-правових питань в адміністрації, податковій інспекції, поліцейському відділку, у банку тощо;
- навчально-наукова та навчально-професійна – на практичному занятті, у деканаті, на кафедрі, на практиці (у клінічному, стаціонарному, ординаторському, діагностично-лабораторному, стоматологічному, фармацевтичному відділеннях).

Інтенції

Під час розв’язання комунікативних завдань у межах I середнього рівня В1 інокомунікант повинен уміти вербально реалізовувати не тільки прості, але й складні інтенції, а також блоки мовленнєвих інтенцій, які моделюють власне комунікативний процес, регулюють поведінку і взаємодію комунікантів, виражають їхні оцінні позиції:

• **контактовстановлювальні:**

- вступати в комунікацію;
- вітатися, привертати увагу;
- прощатися відповідно до соціальних ролей співрозмовників;
- знайомитися з будь-ким;
- відрекомендуватися чи відрекомендувати іншу людину;
- звертатися до будь-кого, виражати пропозиції;
- дякувати, просити вибачення, вітати, співчувати, бажати щастя, запрошувати відповідно до правил мовленнєвого етикету тощо.

• **спонукально-регулювальні:**

- спонукати співрозмовника до дії: виражати прохання, пораду, пропозицію, побажання, вимогу, вказівку тощо;
- реагувати на спонукання: висловлювати згоду / незгоду, дозволяти, забороняти, заперечувати, сумніватися, обіцяти, запевняти, гарантувати, вселяти надію тощо;
- привертати увагу, просити повторити, перепитувати, нагадувати, закінчувати розмову;
- ініціювати, підтримувати та змінювати тему (напрямок) розмови / бесіди, закінчувати її відповідно до ситуації спілкування;
- виражати альтернативне і зустрічне запитання;

• **інформативно-аргументативні:**

- запитувати, повідомляти, поточнювати, підтверджувати, повторювати, спростовувати інформацію про факт чи події, особу; про умови, цілі, причини, наслідки, можливості, ймовірності, необхідності;
- доповнювати, з’ясовувати, поточнювати, розпитувати, пояснювати, доводити, аргументувати / контраргументувати, констатувати думки, судження, погляди;
- виражати кількісну, якісну, порівняльну, відносну, змістову характеристику предмета;
- виражати наявність / відсутність предмета та напрямок його руху, виражати характеристику особи;
- виражати характеристику дії, її адресатності;
- виражати точний час і певний його проміжок;

– висловлювати наміри, бажання, прохання (вимогу), побажання, пораду, пропозицію, необхідність, можливість, припущення, мету, запрошення, згоду чи незгоду, відмову, дозвіл чи заборону, обіцянку, невпевненість, сумнів;

● **оцінно-рефлексивні:**

– висловлювати обізнаність та з'ясовувати морально-етичну оцінку: підтримувати, осуджувати, хвалити, докоряти тощо;

– висловлювати і з'ясовувати ставлення та оцінку стосовно особи, предмета, факта, події, вчинку тощо;

– висловлювати і з'ясовувати раціональну оцінку: порівнювати зі стандартом, нормою, оцінювати доцільність, ефективність, можливість / неможливість, істинність, імовірність / малоймовірність тощо;

– висловлювати і з'ясовувати емоційну оцінку: висловлювати надання переваги, вдовolenня / невдоволення, уподобання, осуд, подив, співчуття, здивування, цікавість, байдужість, захоплення, розчарування, роздратування, зацікавлення, страх, занепокоєння, надію тощо.

АУДІЮВАННЯ

Монологічне мовлення

Інокомунікант повинен уміти:

● сприймати на слух лінійну фактичну інформацію, що міститься в монологічному висловлюванні; визначати тему, розрізняти основний зміст і специфічні деталі кожної змістової частини повідомлення з достатньою повнотою, глибиною й точністю;

● сприймати й розуміти лекцію або предметну розмову в межах сфери власних зацікавлень (якщо навчальний матеріал знайомий, презентація лінійна, а структура мовлення чітка);

● сприймати й розуміти основний зміст аудіоповідомлень, інформацію більшості записаних або трансльованих матеріалів, мовлення яких чітко й нормативне.

Тематика тексту актуальна для соціально-культурної та професійно-навчальної сфер спілкування.

Тип тексту: спеціально складені чи адаптовані сюжетні тексти (розповідь, опис), презентації, повідомлення, публічні виступи, звернення (оголошення, інструкції, застереження, попередження і т. ін.), публічні мітинги й лекції, випуски новин, репортажі про події, художні й документальні фільми, телепередачі, розмови інших осіб тощо. Тексти автентичні (мінімальний рівень адаптації).

Обсяг тексту: 500–600 слів.

Кількість незнайомих слів: до 3%.

Темп мовлення: 210–230 складів за хвилину.

Кількість представлень: 1–2.

Діалогічне мовлення

Інокомунікант повинен уміти:

● сприймати на слух та комунікативно реагувати на основний зміст і специфічну інформацію чіткого нормативного діалогічного мовлення, комунікативні наміри його учасників;

● повною мірою розуміти тему спілкування, функціонально значущу смислову інформацію, що відображає наміри мовця;

● розуміти основні соціально-поведінкові характеристики мовця, його комунікативні цілі й мотиви;

● здійснювати оцінку комунікативної поведінки мовця.

Тематика діалогу: актуальна для соціально-побутової, соціально-культурної, та навчально-професійної сфер спілкування.

Тип діалогічного дискурсу: соціально-побутовий, художній, навчальний, полемічний (публіцистичний), діловий.

Види діалогу: діалог етикетного характеру, ситуативно-зумовлений діалог, діалог-розпитування, діалог-домовленість, діалог-обмін враженнями і думками, аргументативний діалог, діалог-співбесіда, діалог-інтерв'ю тощо.

Обсяг діалогу: не менше 10–12 розгорнутих реплік.

Кількість незнайомих слів: до 2%.

Темп мовлення: 210–230 складів за хвилину.

Характеристика аудіодискурсу: живий голос, аудіо- та відеозапис.

Кількість представлень: 1–2.

ЧИТАННЯ

Інокомунікант повинен уміти:

- використовувати різні стратегії читання відповідно до визначеної комунікативної ситуації та види читання: ознайомлювальне, вивчальне, проглядальне, пошукове, реферативне;
- визначати тему тексту, його основну ідею;
- сприймати як основну, так і додаткову інформацію, що міститься в тексті, з достатньою повнотою, точністю й глибиною;
- класифікувати фактичний матеріал за певними ознаками (групувати, об'єднувати факти, виділяти в них найбільш суттєві);
- збирати інформацію з різних частин тексту або з різних текстів з метою її уніфікації відповідно до запропонованого завдання;
- визначати логіко-змістову й композиційну структуру тексту;
- знаходити основні положення у простих газетних статтях на знайому тематику, а згодом і в аргументованому тексті з чіткою структурою, визначати (хоча й не завжди детально) послідовність аргументації в низці публікацій;
- використовувати різні види читання в залежності від модифікації комунікативного завдання;
- запам'ятовувати змістові компоненти та мовні засоби тексту з метою репродукції текстового матеріалу;
- визначати й формулювати основні питання, які розглядаються в тексті.

Вид читання: читання з загальним охопленням змісту, навчальне читання.

Тип тексту: повідомлення, автентичні чи мінімально адаптовані тексти описового й розповідного характеру з елементами роздуму, газетні статті, особисті листи, короткі офіційні документи.

Тематика тексту актуальна для соціально-культурної, навчальної та науко-популярної сфер спілкування.

Тематика текстів зі спеціальності визначається кафедрами.

Обсяг тексту: 900–1000 слів.

Кількість незнайомих слів: до 5–7%.

Швидкість читання: при навчальному читанні – 40–60 слів за хвилину; при читанні із загальним охопленням змісту – 80–100 слів за хвилину.

ПИСЬМО

Інокомунікант повинен уміти:

- створювати письмове монологічне висловлювання на запропоновану тему відповідно до заданої комунікативної ситуації на кшталт послідовного детального опису, невеликого твору чи повідомлення відповідного стандартного формату, в якому відображається звичайна фактична інформація та наводяться причини й наслідки тих чи інших учинків;
- складати план текстів (простий, називний, питальний; складний називний, складний питальний, вільний план);
- складати конспект (розгорнутий, короткий), тези, резюме, реферат, доповідь;
- визначати основну інформацію й трансформувати її;

- згорнути інформацію на основі компресій та супресії;
- використовувати мовні засоби тексту-оригіналу під час складання письмового переказу;
- будувати письмове монологічне висловлювання на основі прочитаного або прослуханого тексту відповідно до запропонованої комунікативної ситуації;
- конспектувати на слух та виділяти інтенційні програми тексту (повідомлення, констатацію, аргументацію, опис, висновок, пояснення, дефініцію, класифікацію) з опорою на вербальні засоби.

Тип тексту: розповідь, опис, повідомлення, переказ, резюме, доповідь, тексти змішаного типу з елементами роздуму, особисті листи, записки. Тексти автентичні (мінімальний рівень адаптації).

Тематика тексту актуальна для соціально-культурної сфери та сфери повсякденного спілкування.

Обсяг представленого тексту: 600–700 слів.

Кількість незнайомих слів у тексті: до 5%.

Письмові тексти, створені інокомунікантами, повинні бути реалізовані відповідно до норм сучасної української літературної мови та містити не менше 20 речень.

ГОВОРІННЯ

Монологічне мовлення

Інокомунікант повинен уміти:

- самостійно продукувати зв'язні, лінійно-структурні висловлювання (розповідь з елементами деталізації, опис предметів, реальних або уявних подій, власних вражень тощо) відповідно до запропонованої теми й комунікативної ситуації, робити короткі підготовлені виступи;
- передавати зміст, основну ідею прочитаного чи прослуханого тексту та висловлювати власне ставлення до фактів, подій, викладених у тексті, дійових осіб та їхніх учинків;
- доступно пояснювати причини й наслідки певних учинків, подій чи явищ.

Обсяг тексту: 600–700 слів.

Кількість незнайомих слів: до 3%.

Тип тексту: неадаптовані публіцистичні повідомлення; адаптовані або спеціально підібрані зразки художньої літератури, науково-популярні тексти, наукові тексти із загальноосвітніх і клінічних дисциплін; тексти змішаного типу з елементами роздуму, публічні промови, лекції, презентації, випуски новин тощо. Тексти автентичні (мінімальний рівень адаптації).

Обсяг тексту: не менше 20 фраз.

Діалогічне мовлення

Загальні вимоги до вмінь: для досягнення комунікативної мети діалогу та реалізації адекватної мовленнєвої поведінки в запропонованих комунікативних ситуаціях інокомунікант повинен володіти лінгвістичним і комунікативно-мовленнєвим матеріалом рівня В1; демонструвати лексико-граматичну правильність мовлення, враховуючи стилістичне, фонетико-інтонаційне оформлення й відповідні невербальні засоби комунікації; планувати, реалізовувати та оцінювати власну комунікативно-мовленнєву діяльність. Висловлювання інокомунікантів оформляються відповідно до норм сучасної української літературної мови в межах вивченого лінгвістичного та комунікативно-мовленнєвого матеріалу рівня В1 з урахуванням загальноприйнятих і соціально-культурних вимог мовленнєвого етикету та культури мовлення.

Інокомунікант повинен уміти:

- декодувати зміст повідомлень співрозмовника, визначати його комунікативні наміри в межах вивчених тем і ситуацій спілкування;
- адекватно реагувати на репліки співрозмовника, здійснювати обмін, перевірку й підтвердження накопиченої фактичної інформації;
- ініціювати діалог, висловлювати власний комунікативний намір у відповідних мовленнєвих ситуаціях, актуальних для соціально-культурної та освітньої сфер спілкування,

усвідомлено використовуючи мовленнєві навички як автоматизовані компоненти комунікативної поведінки;

- реалізовувати дискурсо-текстоутворювальні інтенції відповідного жанру (назва жанру збігається з дискурсо-текстопродукованою інтенцією, назва мовленнєвого акту – з реплікопродукованою інтенцією, наприклад: привітатися – привітання, просити – прохання тощо);
- вербально реалізовувати не тільки прості, але й складні інтенції, а також блоки мовленнєвих інтенцій, які моделюють власне комунікативний процес, регулюють поведінку і взаємодію комунікантів, виражають їхні оцінні позиції;
- спілкуватися на знайомі теми з достатнім ступенем вільності, швидкості та спонтанності; здобувати й обмінюватися інформацією, спростовувати чи підтверджувати її, виражати власне ставлення до певної проблеми, стисло коментувати інші погляди;
- відстоювати власну позицію в умовах діалогової комунікації у рамках запропонованої теми, пов'язаної з обміном думками та поглядами;
- ініціювати й проводити заплановане інтерв'ю (консультацію), розвивати та розгалужувати висловлені думки з мінімальною мотивацією з боку інтерв'юера;
- користуватися стратегіями комунікативної діяльності, зокрема стратегіями досягнення.

Типи діалогів: ілокутивні (спонукання, запит, повідомлення), реактивні (відповідь, відмова), інформативні (передавання інформації); диктальні, модальні, емоційно-афективні; перлокутивні (переляк, радість тощо).

Різновиди діалогів: діалог етикетного характеру, діалог-повідомлення, діалог-спонукання, ситуативно-зумовлений діалог, діалог-розпитування, діалог-обмін враженнями і думками, аргументативний діалог, діалог-пояснення, діалог-співбесіда, діалог-інтерв'ю тощо.

АУДІОВІЗУАЛЬНА РЕЦЕПЦІЯ

Інокомунікант повинен:

- сприймати основний зміст телевізійних програм на знайомі теми, документальних і художніх фільмів, у яких дія розгортається в основному лінійно;
- розуміти значну частину більшості телевізійних програм на особистісну тематику (інтерв'ю, короткі лекції, новини) за умови відносно повільного й виразного мовлення.

2.3. Зміст мовної компетенції

A1 – Початковий рівень

**ФОНЕТИКА. ОРФОЕПІЯ. ОРФОГРАФІЯ. СЛОВОТВІР. МОРФОЛОГІЯ. СИНТАКСИС
ЛЕКСИЧНИЙ МІНІМУМ**

Видові пари дієслів, спільнокореневі слова: Писати – написати; читати – прочитати; запитувати – запитати; відповідати – відповісти; розуміти – зрозуміти; вчити – вивчити, вчитися; перекладати – перекласти; повторювати – повторити. Помілятися – помилитися; перевіряти – перевірити; виправляти – виправити; плутати – переплутати. Дивитися – подивитися; бачити – побачити; слухати – послухати; чути – почути. Могти; вміти; знати, дізнаватися – дізнатися; жити, життя. Давати – дати; брати – взяти, тримати; отримувати – отримати. Класти – покласти, лежати; ставити – поставити, стояти; вішати – повішати, висіти; знімати – зняти. Продавати – продати, продавець; купувати – купити, покупець; важити – зважити; готувати – приготувати; різати – порізати; чистити – почистити; терти – потерти; додавати – додати; варити – зварити; смажити – посмажити; пекти – спекти; куштувати – скуштувати; солити – посолити; перчити – поперчити. Замовити – замовляти; приносити – принести (рахунок); коштувати, платити – заплатити; їсти – з'їсти; пити – випити; запрошувати – запросити; пригощати – пригостити. Надсилати – надіслати; отримувати – отримати; переказувати – переказати, переказ; обмінювати – обміняти, обмін; рахувати – порахувати, рахунок; заповнювати – заповнити. Міряти – приміряти, примірка; пасувати; радити – порадити; порада, рекомендувати – порекомендувати; замовляти – замовити, замовлення; захищати – захищити; розціпати – розщепити; зав'язувати – зав'язати; одягати – одягти; знімати – зняти; взувати – взути; роззувати – роззути; носити – поносити; зашивати – зашити; ремонтувати – відремонтувати. Фарбувати – пофарбувати; клеїти – наклеїти; наносити – нанести; підводити – підвести; лакувати – полакувати. Переглядати – переглянути,

шукати – знайти, показувати – показати. Малювати – намалювати; креслити – накреслити; складати – скласти. Виклика́ти – ві́кликати; везти – довезти; повезти, перевезти, привезти. Їхати – поїхати, приїхати, виїхати, доїхати, переїхати, летіти – полетіти, прилетіти. Оголошувати – оголосити; прибувати – прибути; відправлятися – відправитися; чекати – почекаати; здійснювати – здійснити; бути – побувати. Вибирати – вибрати, вибір Колекціонувати; цікавитися – зацікавитися; співати – заспівати; танцювати – потанцювати; збирати – зібрати; грати – зіграти; плавати – поплавати. Мріяти – помріяти; ставати – стати; працювати – попрацювати, відпрацювати; лікувати – вилікувати; хворіти – захворіти; одужувати – одужати; допомагати – допомогти. Мешкати; орендувати, оренда; ремонтувати – відремонтувати; ремонт, оплачувати – оплатити, оплата; відвідувати – відвідати; сунути – посунути, пересунути, відсунути; прасувати – випрасувати, праска; прати – випрати, прання; прибирати – прибрати, прибирання; мити – помити, миття; замітати – позамітати; чистити – почистити, чистка. Дарувати – подарувати, подарунок; вітати – привітати, привітання; бажати – побажати, бажання; святкувати – відсвяткувати, свято; дивувати – здивувати; любити – полюбити, любов; поважати, повага.

A2 – Базовий рівень

БУДОВА СЛОВА. СЛОВОТВІР. МОРФОЛОГІЯ. СИНТАКСИС ЛЕКСИЧНИЙ МІНІМУМ

Вживання дієслів руху з префіксами. Зміна значення дієслів руху залежно від префіксів. Іти (йти): піти, прийти, відійти, дійти, перейти, зайти, підійти, пройти. Піти (прийти) в (кіно, музей), на (екскурсію, вокзал), підійти до (дошки оголошень), розкладу, відійти (від). Стійкі словосполучення: пройде (пройшло) багато часу, перейти на інший курс. Ходити: приходити, відходити, заходити, підходити, переходити, проходити; перехід. Приходити вчасно, переходити вулицю, підходити до картини, пішоходний перехід. Їхати: поїхати, приїхати, від'їхати, заїхати, під'їхати, переїхати, проїхати. Поїхати, приїхати, заїхати (в), від'їхати (від), переїхати (на), під'їхати (до). Їздити: приїздити, від'їздити, заїздити, під'їздити, переїздити, проїздити. Приїздити, заїздити (в), під'їздити (до), проїздити (повз). Літати: прилітати, відлітати, долітати, вилітати, пролітати; політ. Летіти: полетіти, прилетіти, відлетіти, долетіти, перелетіти, пролетіти. Прилетіти (вранці, в аеропорт), вилетіти (ввечері, з аеропорту). Стійкі словосполучення: пролетіли (пролетять) роки. Бігти: вбігти, побігти, прибігти, добігти, перебігти, забігти, пробігти. Бігати: вбігати, добігати, перебігати, забігати, пробігати. Вбігти, побігти, прибігти (в), прибігти першим, пробігти сто метрів. Нести: принести, донести, перенести, занести, віднести, пронести. Стійкі словосполучення: донести думку. Носити: приносити, переносити, заносити, вносити. Перенести на інше місце, донести важкі речі. Стійкі словосполучення: приносити користь людям, вносити зміни (пропозиції). Повзти: приповзти, переповзти, заповзти, відповзти. Повзати: приповзати, переповзати, заповзати, відповзати. Відповзти на кілька метрів, переповзти на інше місце. Вести: повести, привести, перевести, завести, провести. Перевести старшу людину через дорогу; провести додому. Стійкі словосполучення: повести за собою; завести дружню розмову; завести мотор автомобіля. Водити: приводити, заводити, підводити, проводити. Стійкі словосполучення: проводити час, заводити друзів (нові знайомства). Везти: повезти, привезти, підвезти, завезти. Привезти сувеніри з нашої країни, підвезти автомобілем додому. Возити: привозити, підвозити, завозити, відвозити, перевозити. Відвозити додому, перевозити речі на нову квартиру. Видові пари дієслів, спільнокореневі слова. Запрошувати – запросити. Відвідувати – відвідати. Пам'ятати – запам'ятати; згадувати – згадати; забувати – забути. Подорожувати; подорож (поїздка, екскурсія). Відпочивати – відпочити, відпочинок. Обстежувати – обстежити; обстежуватися – обстежитися; обстеження. Відзначати – відзначити (відсвяткувати), відзначено, відзнака. Лікувати – лікуватися – вилікуватися. Проводити – провести (свято, змагання). Дозволити – дозволяти. Фазові дієслова: Стати, почати, закінчувати, продовжувати.

B1 – I середній рівень

СЛОВОТВІР. МОРФЕМІКА. МОРФОЛОГІЯ. СИНТАКСИС. ЛЕКСИКОЛОГІЯ. ФРАЗЕОЛОГІЯ

ЛЕКСИЧНИЙ МІНІМУМ

Лексичний мінімум рівня B1 становить 2800 одиниць, що забезпечують спілкування в межах тематичного й інтенціонального мінімумів. Основний склад активного словника цього рівня обслуговує загальнопопулярну, загальнонаукову та спеціально наукову сфери спілкування. Службові групи дієслів, керування дієслів: 1. Починати(ся) – почати(ся); продовжувати(ся); закінчувати(ся); кінчити(ся); припиняти(ся) – припинити(ся); перестати. 2. Досліджувати; відкривати – відкрити; виявити – виявляти; встановити – встановлювати (діагноз). 3. Могти; вміти; знати – дізнатися;

розуміти – зрозуміти. 4. Допомагати – допомогти; заважати – завадити. 5. Класти – покласти, лежати; ставити – поставити, стояти; вішати – повішати, висіти; знімати – зняти; брати – взяти; тримати; виймати – вийняти; діставати – дістати. 6. Тримати(ся) (за що?); падати – впасти; кидати – кинути. 7. Давати – дати; брати – взяти; отримувати – отримати. 8. Визначати – визначити (міру, вагу, довжину); вимірювати – виміряти. 9. Готувати(ся) – підготувати(ся); складати – класти (іспит); вирішувати – вирішити; проводити – провести (дослід); ставити – поставити (питання); виконувати – виконати; питати – розпитати – спитати; конспектувати – законспектувати; виписувати – виписати; відповідати – відповісти; повторювати – повторити. 10. Помилятися – помилитися; перевіряти – перевірити; виправляти – виправити; плутати – переплутати. 11. Пам'ятати – запам'ятати; згадувати – згадати; забувати – забути. 12. Говорити – сказати; розмовляти; розповідати – розповісти; спілкуватися. 13. Писати – написати; повідомляти – повідомити; попереджати – попереджувати. 14. Просити – попросити; вимагати; пропонувати – запропонувати; радити – порадити; приймати – прийняти (пропозицію); виконувати – виконати (прохання); відмовляти – відмовити; погоджувати – погодити. 15. Поважати; вірити – повірити; гордитися; сердити(ся) – розсердити(ся); ображати – образити; хвилювати(ся); турбувати(ся); сумніватися; цікавити(ся). 16. Хотіти; бажати; намагатися; пробувати. 17. Описати – описувати; характеризувати – охарактеризувати. 18. Позначати; зображати – зображувати; розподіляти – розподілити; класифікувати; причисляти – причислити. 19. Дозволяти – дозволити; заперечувати – заперечити; забороняти – заборонити. 20. Дивитися – подивитися; оглядати – оглянути; бачити – побачити; слухати – послухати; чути – почути. 21. Кричати – закричати; мовчати – замовкнути. 22. Порівнювати – здійснювати порівняльний (аналіз); зачисляти – зачислювати; бути відмінним; різнитися(ся) – бути різним; бути схожим, однаковим, тотожним; зіставляти; програвати (у чому?). 23. Слідкувати; спостерігати; оглядати; помічати; звертати увагу; підкреслювати, виділяти (роль, значення), брати до уваги; уникати; ігнорувати. 24. Розмірковувати; передбачати; допускати; уявляти (собі); розглядати, сприймати (як?); вважати (чим?); розуміти (що? під чим?); підтверджувати(ся) – підтвердити(ся); доводити – довести; показувати – показати; свідчити, говорити (про); виходити (з); протирічати; зробити висновок (із); прийти (до висновку). 25. Обговорювати – обговорити; сперечатися; дискутувати; критикувати; схвалювати – схвалити; обмовляти – обмовити; засуджувати – засудити; під(за)тверджувати – під(за)твердити; суперечити; погоджувати(ся); висловити (згоду); протестувати; приймати; заперечувати; відкидати – відкинути. 26. Намагатися; досягати – досягнути; побороти; пробувати. 27. Трапитися – траплятися; стати – ставати(ся); передувати; слідувати; супроводжувати(ся). 28. Існувати; бути; значити; здійснювати(ся) – здійснити(ся); реалізовувати – реалізувати(ся). 29. Виникати – виникнути; утворювати(ся) – утворити(ся); зароджувати(ся) – зародити(ся); відбувати(ся) – відбути(ся); – з'являти(ся) – з'явити(ся); ховати(ся) – сховати(ся); зникати – зникнути. 30. Створювати – створити; засновувати – заснувати; вигадувати – вигадати; винаходити – винайти; руйнувати(ся) – зруйнувати(ся); знищувати – знищити; ліквідувати. 31. Належати, відносити(ся); входити до складу, складати(ся), складати основу (чого-небудь). 32. Мати; володіти; мати в своєму розпорядженні; користуватися; застосовувати – застосувати; використовувати – використати; слугувати (у якості чого-небудь); підходити; стати в нагоді. 33. Перебувати в зв'язку, відносити(ся),

Структура навчальної дисципліни	Кількість кредитів, годин, з них			Рік навчання семестр	Вид контролю	
	Всього	Аудиторних				
		Лекцій	Практичних занять			
Модуль 1. Соціокультурні засади комунікативної компетентності. Комунікативна основа мовленнєвої діяльності стоматолога	15,5 кредиту ECTS / 465 год.		170 год.	295 год.	1 курс	залік
Модуль 2. Структурно-семантичні та функціональні особливості медичної	8,5 кредиту ECTS/255 год.		100 год.	155 год.	2 курс	іспит

термінології. Функціонально- семантична основа навчально- професійного дискурсу						
за семестрами						
Змістовий модуль 1. <i>Соціокультурні засади комунікативної компетентності. Вступний фонетико- граматичний курс</i>	5,5 кредиту ECTS/165 год.		64 год.	101 год.	I семестр	
Змістовий модуль 2. <i>Інтенційна основа мовленнєвої діяльності. Комунікативна граматика української мови</i>	10 кредитів ECTS/300 год.		106 год.	194 год.	II семестр	залік
Змістовий модуль 3. <i>Основи професійного спілкування лікаря- стоматолога</i>	3,6 кредиту ECTS/108 год.		48 год.	60 год.	III семестр	
Змістовий модуль 4. <i>Термінологія у професійному спілкуванні стоматолога. Стратегії і тактики спілкування лікаря з пацієнтом</i>	4,9 кредиту ECTS/147 год.		52 год.	95 год.	IV семестр	іспит

3. Структура навчальної дисципліни

ТЕМА	Лекції	Практичні заняття	СРС	Індив. роб.
Модуль 1. Соціокультурні засади комунікативної компетентності. Комунікативна основа мовленнєвої діяльності стоматолога				
Змістовий модуль 1. <i>Соціокультурні засади комунікативної компетентності. Вступний фонетико-граматичний курс</i>				
Тема 1. Алфавіт української мови. Друковані і писані букви. Голосні та приголосні звуки. Іменник. Рід іменників. Інтонація в простому реченні. Знайомство. Слова етикету.		2	6	
Тема 2. Алфавіт української мови. Друковані і писані букви. Голосні та приголосні звуки. Іменник. Рід іменників. Інтонація в простому реченні. Знайомство. Люди і речі навколо нас.		2	6	
Тема 3. Особові займенники. Речення з питальними словами Хто? Що? Де? Орфоепія та орфографія української мови. Шиплячі приголосні. Число іменника. Частини тіла.		2	6	

Тема 4. Подвійна вимова звуків. Сполучники у словосполученні і простому реченні. Особові займенники. Кличний відмінок. Моя сім'я. Рід діяльності.		2	10	
Тема 5. Особові займенники. Сполучники у словосполученні і простому реченні. Кличний відмінок. Рід діяльності. Моя аудиторія.		2	10	
Тема 6. Присвійні і питальні займенники. Квартира. Дім.		2	10	
Тема 7. Присвійні і питальні займенники. Моя кімната.		2	4	
Тема 8. Прикметник. Рід і число. Продукти харчування. Розміри. Кольори		2	4	
Тема 9. Прикметник. Рід і число. Риси характеру. Мій друг.		2	6	
Тема 10. Дієслово. Інфінітив. I дієвідміна. Теперішній час.		2	6	
Тема 11. Дієслово. Інфінітив. I дієвідміна. Теперішній час.		2	6	
Тема 12. Дієслово. II дієвідміна. Теперішній час. Наказовий спосіб дієслова. Знахідний відмінок іменника (вираження прямого об'єкта). Дні тижня. Мій робочий тиждень.		2	6	
Тема 13. Дієслово. II дієвідміна. Теперішній час. Наказовий спосіб дієслова. Знахідний відмінок іменника (вираження прямого об'єкта). Погода. Явища природи.		2	6	
Тема 14. Дієвідмінювання дієслів із суфіксом –ува-, (-юва-). Минулий час дієслова. Купуємо ліки.		2	6	
Тема 15. Дієслово БУТИ. Майбутній час дієслова. Мій вихідний день.		2	4	
Тема 16. Прислівник як частина мови, що характеризує дію. Розряди прислівників за значенням. Пори року.		2	4	
Тема 17. Іменники та особові займенники у знахідному відмінку однини. Темперамент і професійна діяльність.		2	4	
Тема 18. Прикметники та присвійні займенники у знахідному відмінку однини. Лікар, суспільство, держава.		2	4	
Тема 19. Дієслово. Недоконаний і доконаний вид дієслова. Значення і вживання дієслів із часткою –ся (-сь). Дім і побут. Оренда житла. Комунальні послуги.		2	6	
Тема 20. Дієслово. Недоконаний і доконаний вид дієслова. Значення і вживання дієслів із часткою –ся (-сь). Дім і побут. Оренда житла. Комунальні послуги.		2	2	
Тема 21. Дієслова руху <i>іти, їхати</i> . Види транспорту.		2	2	
Тема 22. Дієслова руху <i>іти, їхати</i> .		2	2	
Тема 23. Дієслова руху <i>ходити, їздити</i> та їх вживання. В аеропорту. На вокзалі.		2	2	
Тема 24. Дієслова руху <i>ходити, їздити</i> та їх вживання.		2	2	
Тема 25. Знахідний відмінок напрямку.		2	2	
Тема 26. Знахідний відмінок напрямку.		2	2	
Тема 27. Іменники у місцевому відмінку однини для позначення місця дії. Вживання прийменників У, В, НА. У місті.		2	2	

Тема 28. Іменники у місцевому відмінку однини для позначення місця дії. Вживання прийменників У, В, НА. У магазині, на ринку, у супермаркеті.		2	2	
Тема 29. Іменники у місцевому відмінку множини. В університеті.		2	2	
Тема 30. Прикметники і присвійні займенники у місцевому відмінку. Одяг, взуття. У магазині одягу та взуття.		2	2	
Тема 31. Вживання місцевого відмінка для вираження часу (години, місяці). Місяці.		2	2	
Тема 32. Вживання місцевого відмінка для вираження часу (години, місяці). Місяці.		2	2	
Разом за змістовим модулем 1		64 год.	146 год.	
Змістовий модуль 2. <i>Інтенційна основа мовленнєвої діяльності. Комунікативна граматики української мови</i>				
Тема 33. Іменник у родовому відмінку для вираження приналежності. Іменники та особові займенники у родовому відмінку.		8	12	
Тема 34. Вживання родового відмінку після заперечення.		6	12	
Тема 35. Закінчення іменників чоловічого роду однини у родовому відмінку.		6	6	
Тема 36. Прийменники, після яких вживається родовий відмінок.		4	6	
Тема 37. Дієслова руху. Іменники у родовому відмінку для вираження напрямку руху. Вживання прийменників ДО і ЗВІДКИ.		10	16	
Тема 38. Прикметники та присвійні займенники у родовому відмінку.		4	8	
Тема 39. Вживання іменників у давальному відмінку для позначення адресата дії.		4	8	
Тема 40. Особові та присвійні займенники у давальному відмінку.		6	10	
Тема 41. Прикметники у давальному відмінку.		4	8	
Тема 42. Давальний відмінок для вираження віку.		2	6	
Тема 43. Присвійний займенник свій .		2	6	
Тема 44. Вживання дієслова подобатися - сподобатися .		2	6	
Тема 45. Іменники, прикметники та присвійні займенники у давальному відмінку множини.		6	10	
Тема 46. Іменники й особові займенників орудному відмінку однини для вираження засобу пересування та інструмента дії.		6	10	
Тема 47. Прийменник З (ІЗ, ЗІ) з іменниками в орудному відмінку.		4	8	
Тема 48. Іменники в орудному відмінку множини.		4	6	
Тема 49. Вживання прикметників і присвійних займенників в орудному відмінку.		4	8	
Тема 50. Вживання дієслів зустрічати(ся), знайомити(ся) .		2	6	

Тема 51. Відмінки української мови, їх значення та вживання.		6	12	
Тема 52. Відмінювання основних груп прикметників.		6	12	
Тема 53. Займенники української мови та їх відмінкові форми.		4	6	
Тема 54. Дієслово: час, вид. Дієслова руху.		6	12	
Разом за змістовим модулем 2		106 год.	194 год.	
МОДУЛЬ 1: 15 кредитів ECTS / 465 год.		170 год.	295 год.	
Підсумковий контроль				Залік
Аудиторна робота – 36,6%, СРС – 63,4%				
Модуль 2.				
Структурно-семантичні та функціональні особливості медичної термінології. Функціонально-семантична основа навчально-професійного дискурсу				
Змістовий модуль 3.				
<i>Основи професійного спілкування лікаря-стоматолога</i>				
Тема 55. Стоматологія. Знахідний і місцевий відмінки іменника. Гр. конструкції : Що? - Що?, Що? сформувалось (зародилось) Коли? , Що? поділяється на Що? Складні слова.		4	4	
Тема 56. Зуби. Знахідний, місцевий, родовий відмінки іменників. Гр. конструкції: Що? служить Для чого?, У кого є Що?, Що складається з Чого?, Що росте Де?, Де? виростає Що? Утворення віддієслівних іменників. Характеристика предмета за зовнішніми властивостями та його призначенням.		4	6	
Тема 57. Два набори зубів людини. Місцевий, родовий відмінки іменників та числівників. Гр. конструкції: Що? розташоване (знаходиться) Де?, Що? є результатом Чого?, Хто? має Що?, Хто? має Скільки? Чого?, Що? появляється Коли? Де? Кількісна характеристика предмета.		4	4	
Тема 58. Зуби: їх розвиток і будова. Молочні й постійні зуби. Родовий, орудний відмінки. Гр. конструкції: Що? називається Чим? (Як?), Що? появляється У кого? Коли? Вираження часових відносин: гр. конструкції До скількох років (місяців)?, У скільки років (місяців) починається, закінчується Що?		4	4	
Тема 59. Будова зубів. Вживання знахідного, місцевого, орудного, родового відмінків (іменники, прикметники). Гр. конструкції: Що? має Що?, Де? виділяють Що?, Що? покрите Чим?, Що? знаходиться Де?, Що? служить для Чого?, Що? складається з Чого? Вираження просторових відносин. Характеристика предмета за будовою та структурою. Означальне допоміжне речення.		4	4	
Тема 60. Огляд зубів. Вживання знахідного, родового та орудного відмінків. Вираження причинних відносин та відносин мети. Гр. конструкції: Що? може привести до ТОГО, Що..., Що? потрібно ДЛЯ ЧОГО?, ДЛЯ ЧОГО		4	6	

потрібно ЩО РОБИТИ? Вживання слів ПОТРІБНО, НЕОБХІДНО.				
Тема 61. Перкусія. Медична лексика латинського походження. Місцевий та знахідний відмінок іменників. Гр. конструкції: ЩО? використовується ДЛЯ ЧОГО?, ДЕ? виникає ЩО?, ЩО? має ЩО?. Віддієслівні іменники. Вказування на місце дії.		4	6	
Тема 62. Карієс. Споріднені слова. Прислівники способу дії. Вживання місцевого, знахідного, орудного відмінків. Гр. конструкції: ЩО? відбувається ДЕ?, ДЕ? появляється ЩО?, ЩО? появляється ЧОМУ?, ЩО? можна відчувати ЧИМ?, ЩО? розповсюджується НА ЩО?. Вираження просторових відносин та вказування на причину дії.		4	6	
Тема 63. Пульпіт. Ступені порівняння прикметників. Утворення віддієслівних іменників. Характеристика предмета за складом та внутрішніми функціями. Гр. конструкції: ЩО? викликає ЩО?, ЩО? обмежується ДЕ? (У ЧОМУ?), ЩО? поділяється НА ЩО?, ЩО? викликається ЧИМ?, ЩО? характеризується ЧИМ?, ЩО? складається з ЧОГО?. Іменники та прикметники у місцевому, родовому та орудному відмінках.		4	6	
Тема 64. Медична карта стоматологічного хворого. Кількісні і порядкові числівники та їх вживання. Арабські та римські цифри. Гр. конструкції: ЩО? заповнюється ДЕ?, ЩО? заповнюється КИМ? (КОЛИ?), ЩО? використовується ДЛЯ ЧОГО?, ЩО? позначають ЯК? (ЧИМ?), ЩО? використовують ДЛЯ ЧОГО?. Характеристика предмета за зовнішніми ознаками. Орудний відмінок виконавця дії. Вираження послідовності дії.		6	6	
Тема 65. Ознайомлення з медичною картою стоматологічного хворого. Заповнення медичної карти.		6	8	
Разом за змістовим модулем 3		48 год.	60 год.	
Змістовий модуль 4. <i>Термінологія у професійному спілкуванні стоматолога. Стратегії і тактики спілкування лікаря з пацієнтом</i>				
Тема 66. Ознайомлення з медичною картою стоматологічного хворого. Заповнення медичної карти.		2	2	
Тема 67. Збирання анамнезу. Вираження логічності й послідовності дії. Віддієслівні іменники.		2	2	
Тема 68. Історія хвороби. Схематичне відображення предмета (документа). Ступені порівняння прикметників і прислівників.		2	2	
Тема 69. Паспортні дані – частина історії хвороби. Особливості інформативної наповнюваності предмета (з'ясування й фіксація паспортних даних хворого згідно з планом розпитування хворого).		2	2	
Тема 70. Репліки-запитання лікаря для виявлення загальних анкетних даних про хворого.		2	2	
Тема 71. Діалог лікаря з хворим для з'ясування його паспортних даних. Структура діалогу-розпитування. Лексична робота за темою «Сімейний стан».		2	2	

Тема 72. Моделювання діалогу-розпитування з використанням заданих реплік-відповідей.		2	2	
Тема 73. Заповнення паспортної частини медичної карти з використанням інформації прослуханого діалогу.		2	2	
Тема 74. Скарги хворого - суб'єктивне обстеження хворого. План розпитування хворого. Репліки-запитання плану розпитування хворого.		2	2	
Тема 75. Характеристика болю за локалізацією, тривалістю, змінами його інтенсивності та інтенсивності його ознак. Віддієслівні іменники.		2	2	
Тема 76. Моделювання діалогу лікаря з хворим для з'ясування його скарг (карієс).		2	4	
Тема 77. Анамнез захворювання (пульпіт) – історія теперішнього захворювання. Характеристика болю за локалізацією, тривалістю, змінами його інтенсивності.		4	5	
Тема 78. Запис даних в медичній карті хворого у частині «Анамнез захворювання» з використанням діалогу лікаря з хворим.		2	4	
Тема 79. Моделювання діалогу «лікар-пацієнт» з використанням запису у медичній карті хворого для з'ясування паспортних даних, скарг хворого та анамнезу захворювання.		2	4	
Тема 80. Анамнез життя – історія життя хворого. Схема анамнезу життя хворого. Характеристика процесу за складовими частинами та за послідовністю дій у ньому.		2	4	
Тема 81. Формулювання реплік-запитань лікаря до хворого на основі запису в історії життя хворого та інформації схеми анамнезу хворого.		2	2	
Тема 82. Формулювання реплік-запитань лікаря для з'ясування часу початку захворювання, характеру, часу його виникнення, інтенсивності і тривалості та місця локалізації больового відчуття.		2	2	
Тема 83. Запис в історії життя хворого в медичній карті на основі діалогу лікаря з хворим.		2	4	
Тема 84. Дійсний стан хворого. Схема визначення дійсного стану хворого. Приклади записів у медичній карті.		2	4	
Тема 85. Оформлення запису у медичній карті згідно плану за описом симптомів захворювання.		2	4	
Тема 86. Діалог лікаря з хворим з виділенням реплік-запитань лікаря, що відносяться до історії теперішнього захворювання й історії життя хворого. Оформлення запису у медичній карті про історію теперішнього захворювання й історії життя хворого.		2	2	
Тема 87. Попередній діагноз. Приблизна схема обґрунтування діагнозу.		2	4	
Тема 88. Оформлення запису у медичній карті хворого на основі діалогу лікаря з хворим, починаючи запис із назви відповідної частини професійного діалогу.		2	4	
Тема 89. Моделювання діалогу «лікар-пацієнт» на основі запису лікаря у медичній карті хворого.		2	4	

Тема 90. Визначення характеру захворювання та постановка можливого діагнозу на основі діалогу «лікар-пацієнт».		2	4	
Разом за змістовим модулем 4		52 год.	95 год.	
МОДУЛЬ 2: 8,5 кредиту ECTS /255 год.		100	155	
Підсумковий контроль				іспит
Аудиторна робота – 39,2 %, СРС – 60,8 %				
Усього з дисципліни: 24 кредити ECTS / 720 годин (270 ПЗ, 450 СРС)				

4. Тематичний план лекцій (лекції не передбачені)

5. Тематичний план практичних занять

№ з. п.	ТЕМА	К-ть годин
Модуль 1.		
Соціокультурні засади комунікативної компетентності. Комунікативна основа мовленнєвої діяльності стоматолога		
<i>Змістовий модуль 1.</i>		
<i>Соціокультурні засади комунікативної компетентності. Вступний фонетико-граматичний курс</i>		
Пр.зан.1	Алфавіт української мови. Друковані і писані букви. Голосні та приголосні звуки. Іменник. Рід іменників. Інтонація в простому реченні. Знайомство. Слова етикету.	2
Пр.зан.2	Алфавіт української мови. Друковані і писані букви. Голосні та приголосні звуки. Іменник. Рід іменників. Інтонація в простому реченні. Знайомство. Люди і речі навколо нас.	2
Пр.зан.3	Особові займенники. Речення з питальними словами Хто? Що? Де? Орфоепія та орфографія української мови. Шиплячі приголосні. Число іменника. Частини тіла.	2
Пр.зан.4	Подвійна вимова звуків. Сполучники у словосполученні і простому реченні. Особові займенники. Кличний відмінок. Моя сім'я. Рід діяльності.	2
Пр.зан.5	Особові займенники. Сполучники у словосполученні і простому реченні. Кличний відмінок. Рід діяльності. Моя аудиторія.	2
Пр.зан.6	Присвійні і питальні займенники. Квартира. Дім.	2
Пр.зан.7	Присвійні і питальні займенники. Моя кімната.	2
Пр.зан.8	Прикметник. Рід і число. Продукти харчування. Розміри. Кольори	2
Пр.зан.9	Прикметник. Рід і число. Риси характеру. Мій друг.	2
Пр.зан.10	Дієслово. Інфінітив. I дієвідміна. Теперішній час.	2
Пр.зан.11	Дієслово. Інфінітив. I дієвідміна. Теперішній час.	2
Пр.зан.12	Дієслово. II дієвідміна. Теперішній час. Наказовий спосіб дієслова. Знахідний відмінок іменника (вираження прямого об'єкта). Дні тижня. Мій робочий тиждень.	2

Пр.зан.13	Дієслово. II дієвідміна. Теперішній час. Наказовий спосіб дієслова. Знахідний відмінок іменника (вираження прямого об'єкта). Погода. Явища природи.	2
Пр.зан.14	Дієвідмінювання дієслів із суфіксом –ува-, (-юва-). Минулий час дієслова. Купуємо ліки.	2
Пр.зан.15	Дієслово БУТИ. Майбутній час дієслова. Мій вихідний день.	2
Пр.зан.16	Прислівник як частина мови, що характеризує дію. Розряди прислівників за значенням. Пори року.	2
Пр.зан.17	Іменники та особові займенники у знахідному відмінку однини. Темперамент і професійна діяльність.	2
Пр.зан.18	Прикметники та присвійні займенники у знахідному відмінку однини. Лікар, суспільство, держава.	2
Пр.зан.19	Дієслово. Недоконаний і доконаний вид дієслова. Значення і вживання дієслів із часткою –ся (-сь). Дім і побут. Оренда житла. Комунальні послуги.	2
Пр.зан.20	Дієслово. Недоконаний і доконаний вид дієслова. Значення і вживання дієслів із часткою –ся (-сь). Дім і побут. Оренда житла. Комунальні послуги.	2
Пр.зан.21	Дієслова руху <i>іти, їхати</i> . Види транспорту.	2
Пр.зан.22	Дієслова руху <i>іти, їхати</i> .	2
Пр.зан.23	Дієслова руху <i>ходити, їздити</i> та їх вживання. В аеропорту. На вокзалі.	2
Пр.зан.24	Дієслова руху <i>ходити, їздити</i> та їх вживання.	2
Пр.зан.25	Знахідний відмінок напрямку.	2
Пр.зан.26	Знахідний відмінок напрямку.	2
Пр.зан.27	Іменники у місцевому відмінку однини для позначення місця дії. Вживання прийменників У, В, НА. У місті.	2
Пр.зан.28	Іменники у місцевому відмінку однини для позначення місця дії. Вживання прийменників У, В, НА. У магазині, на ринку, у супермаркеті.	2
Пр.зан.29	Іменники у місцевому відмінку множини. В університеті.	2
Пр.зан.30	Прикметники і присвійні займенники у місцевому відмінку. Одяг, взуття. У магазині одягу та взуття.	2
Пр.зан.31	Вживання місцевого відмінка для вираження часу (години, місяці). Місяці.	2
Пр.зан.32	Вживання місцевого відмінка для вираження часу (години, місяці). Місяці.	2
	РАЗОМ	64
Змістовий модуль 2.		
<i>Інтенційна основа мовленнєвої діяльності. Комунікативна граматики української мови</i>		
Пр.зан.1	Іменник у родовому відмінку для вираження приналежності. Іменники та особові займенники у родовому відмінку.	2
Пр.зан.2	Іменник у родовому відмінку для вираження приналежності. Іменники та особові займенники у родовому відмінку.	2
Пр.зан.3	Іменник у родовому відмінку для вираження приналежності. Іменники та особові займенники у родовому відмінку.	2
Пр.зан.4	Іменник у родовому відмінку для вираження приналежності. Іменники та особові займенники у родовому відмінку.	2
Пр.зан.5	Вживання родового відмінку після заперечення.	2
Пр.зан.6	Вживання родового відмінку після заперечення.	2
Пр.зан.7	Вживання родового відмінку після заперечення.	2

Пр.зан.8	Закінчення іменників чоловічого роду однини у родовому відмінку.	2
Пр.зан.9	Закінчення іменників чоловічого роду однини у родовому відмінку.	2
Пр.зан.10	Закінчення іменників чоловічого роду однини у родовому відмінку.	2
Пр.зан.11	Прийменники, після яких вживається родовий відмінок.	2
Пр.зан.12	Прийменники, після яких вживається родовий відмінок.	2
Пр.зан.13	Дієслова руху. Іменники у родовому відмінку для вираження напрямку руху. Вживання прийменників ДО і ЗВІДКИ .	2
Пр.зан.14	Дієслова руху. Іменники у родовому відмінку для вираження напрямку руху. Вживання прийменників ДО і ЗВІДКИ .	2
Пр.зан.15	Дієслова руху. Іменники у родовому відмінку для вираження напрямку руху. Вживання прийменників ДО і ЗВІДКИ .	2
Пр.зан.16	Дієслова руху. Іменники у родовому відмінку для вираження напрямку руху. Вживання прийменників ДО і ЗВІДКИ .	2
Пр.зан.17	Дієслова руху. Іменники у родовому відмінку для вираження напрямку руху. Вживання прийменників ДО і ЗВІДКИ .	2
Пр.зан.18	Прикметники та присвійні займенники у родовому відмінку.	2
Пр.зан.19	Прикметники та присвійні займенники у родовому відмінку.	2
Пр.зан.20	Вживання іменників у давальному відмінку для позначення адресата дії.	2
Пр.зан.21	Вживання іменників у давальному відмінку для позначення адресата дії.	2
Пр.зан.22	Особові та присвійні займенники у давальному відмінку.	2
Пр.зан.23	Особові та присвійні займенники у давальному відмінку.	2
Пр.зан.24	Особові та присвійні займенники у давальному відмінку.	2
Пр.зан.25	Прикметники у давальному відмінку.	2
Пр.зан.26	Прикметники у давальному відмінку.	2
Пр.зан.27	Давальний відмінок для вираження віку.	2
Пр.зан.28	Присвійний займенник свій .	2
Пр.зан.29	Вживання дієслова подобатися - сподобатися .	2
Пр.зан.30	Іменники, прикметники та присвійні займенники у давальному відмінку множини.	2
Пр.зан.31	Іменники, прикметники та присвійні займенники у давальному відмінку множини.	2
Пр.зан.32	Іменники, прикметники та присвійні займенники у давальному відмінку множини.	2
Пр.зан.33	Іменники й особові займенників орудному відмінку однини для вираження засобу пересування та інструмента дії.	2
Пр.зан.34	Іменники й особові займенників орудному відмінку однини для вираження засобу пересування та інструмента дії.	2
Пр.зан.35	Іменники й особові займенників орудному відмінку однини для вираження засобу пересування та інструмента дії.	2
Пр.зан.36	Прийменник З (ІЗ, ЗІ) з іменниками в орудному відмінку	2
Пр.зан.37	Прийменник З (ІЗ, ЗІ) з іменниками в орудному відмінку	2
Пр.зан.38	Іменники в орудному відмінку множини.	
Пр.зан.39	Іменники в орудному відмінку множини.	2
Пр.зан.40	Вживання прикметників і присвійних займенників в орудному відмінку.	2
Пр.зан.41	Вживання прикметників і присвійних займенників в орудному відмінку.	2
Пр.зан.42	Вживання дієслів зустрічати(ся), знайомити(ся) .	2
Пр.зан.43	Відмінки української мови, їх значення та вживання.	2
Пр.зан.44	Відмінки української мови, їх значення та вживання.	2

Пр.зан.45	Відмінки української мови, їх значення та вживання.	2
Пр.зан.46	Відмінювання основних груп прикметників.	2
Пр.зан.47	Відмінювання основних груп прикметників.	2
Пр.зан.48	Відмінювання основних груп прикметників.	2
Пр.зан.49	Займенники української мови та їх відмінкові форми.	2
Пр.зан.50	Займенники української мови та їх відмінкові форми.	2
Пр.зан.51	Дієслово: час, вид. Дієслова руху.	2
Пр.зан.52	Дієслово: час, вид. Дієслова руху.	2
Пр.зан.53	Дієслово: час, вид. Дієслова руху.	2
	РАЗОМ	106
Модуль 2.		
Структурно-семантичні та функціональні особливості медичної термінології. Функціонально-семантична основа навчально-професійного дискурсу		
Змістовий модуль 3.		
<i>Основи професійного спілкування лікаря-стоматолога</i>		
Пр.зан.1	Стоматологія. Знахідний і місцевий відмінки іменника. Гр. конструкції : Що? - Що?, Що? сформувалось (зародилось) Коли? , Що? поділяється на Що? Складні слова.	2
Пр.зан.2	Стоматологія. Знахідний і місцевий відмінки іменника. Гр. конструкції : Що? - Що?, Що? сформувалось (зародилось) Коли? , Що? поділяється на Що? Складні слова.	2
Пр.зан.3	Зуби. Знахідний, місцевий, родовий відмінки іменників. Гр. конструкції: Що? служить Для чого?, У кого є Що?, Що складається з Чого?, Що росте Де?, Де? виростає Що? Утворення віддієслівних іменників. Характеристика предмета за зовнішніми властивостями та його призначенням.	2
Пр.зан.4	Зуби. Знахідний, місцевий, родовий відмінки іменників. Гр. конструкції: Що? служить Для чого?, У кого є Що?, Що складається з Чого?, Що росте Де?, Де? виростає Що? Утворення віддієслівних іменників. Характеристика предмета за зовнішніми властивостями та його призначенням.	2
Пр.зан.5	Два набори зубів людини. Місцевий, родовий відмінки іменників та числівників. Гр. конструкції: Що? розташоване (знаходиться) Де?, Що? є результатом Чого?, Хто? має Що?, Хто? має Скільки? Чого?, Що? появляється Коли? Де? Кількісна характеристика предмета.	2
Пр.зан.6	Два набори зубів людини. Місцевий, родовий відмінки іменників та числівників. Гр. конструкції: Що? розташоване (знаходиться) Де?, Що? є результатом Чого?, Хто? має Що?, Хто? має Скільки? Чого?, Що? появляється Коли? Де? Кількісна характеристика предмета.	2
Пр.зан.7	Зуби: їх розвиток і будова. Молочні й постійні зуби. Родовий, орудний відмінки. Гр. конструкції: Що? називається Чим? (Як?), Що? появляється У кого? Коли? Вираження часових відносин: гр. конструкції До скільки років (місяців)?, У скільки років (місяців) починається, закінчується Що?	2
Пр.зан.8	Зуби: їх розвиток і будова. Молочні й постійні зуби. Родовий, орудний відмінки. Гр. конструкції: Що? називається Чим? (Як?), Що? появляється У кого? Коли? Вираження часових відносин: гр. конструкції До скільки років (місяців)?, У скільки років (місяців) починається, закінчується Що?	2
Пр.зан.9	Будова зубів. Вживання знахідного, місцевого, орудного, родового відмінків (іменники, прикметники). Гр. конструкції: Що? має Що?, Де? виділяють Що?, Що? покрите Чим?, Що? знаходиться Де?, Що?	2

	служить для Чого?, Що? складається з Чого? Вираження просторових відносин. Характеристика предмета за будовою та структурою. Означальне допоміжне речення.	
Пр.зан.10	Будова зубів. Вживання знахідного, місцевого, орудного, родового відмінків (іменники, прикметники). Гр. конструкції: Що? має Що?, Де? виділяють Що?, Що? покрите Чим?, Що? знаходиться Де?, Що? служить для Чого?, Що? складається з Чого? Вираження просторових відносин. Характеристика предмета за будовою та структурою. Означальне допоміжне речення.	2
Пр.зан.11	Огляд зубів. Вживання знахідного, родового та орудного відмінків. Вираження причинних відносин та відносин мети. Гр. конструкції: Що? може привести до ТОГО, ЩО..., Що? потрібно ДЛЯ ЧОГО?, ДЛЯ ЧОГО потрібно ЩО РОБИТИ? Вживання слів ПОТРІБНО, НЕОБХІДНО.	2
Пр.зан.12	Огляд зубів. Вживання знахідного, родового та орудного відмінків. Вираження причинних відносин та відносин мети. Гр. конструкції: Що? може привести до ТОГО, ЩО..., Що? потрібно ДЛЯ ЧОГО?, ДЛЯ ЧОГО потрібно ЩО РОБИТИ? Вживання слів ПОТРІБНО, НЕОБХІДНО.	2
Пр.зан.13	Перкусія. Медична лексика латинського походження. Місцевий та знахідний відмінок іменників. Гр. конструкції: Що? використовується ДЛЯ ЧОГО?, ДЕ? виникає Що?, Що? має Що?. Віддієслівні іменники. Вказування на місце дії.	2
Пр.зан.14	Перкусія. Медична лексика латинського походження. Місцевий та знахідний відмінок іменників. Гр. конструкції: Що? використовується ДЛЯ ЧОГО?, ДЕ? виникає Що?, Що? має Що?. Віддієслівні іменники. Вказування на місце дії.	2
Пр.зан.15	Карієс. Споріднені слова. Прислівники способу дії. Вживання місцевого, знахідного, орудного відмінків. Гр. конструкції: Що? відбувається ДЕ?, ДЕ? появляється Що?, Що? появляється ЧОМУ?, Що? можна відчувати ЧИМ?, Що? розповсюджується НА Що?. Вираження просторових відносин та вказування на причину дії.	2
Пр.зан.16	Карієс. Споріднені слова. Прислівники способу дії. Вживання місцевого, знахідного, орудного відмінків. Гр. конструкції: Що? відбувається ДЕ?, ДЕ? появляється Що?, Що? появляється ЧОМУ?, Що? можна відчувати ЧИМ?, Що? розповсюджується НА Що?. Вираження просторових відносин та вказування на причину дії.	2
Пр.зан.17	Пульпіт. Ступені порівняння прикметників. Утворення віддієслівних іменників. Характеристика предмета за складом та внутрішніми функціями. Гр. конструкції: Що? викликає Що?, Що? обмежується ДЕ? (У ЧОМУ?), Що? поділяється НА Що?, Що? викликається ЧИМ?, Що? характеризується ЧИМ?, Що? складається з ЧОГО?. Іменники та прикметники у місцевому, родовому та орудному відмінках.	2
Пр.зан.18	Пульпіт. Ступені порівняння прикметників. Утворення віддієслівних іменників. Характеристика предмета за складом та внутрішніми функціями. Гр. конструкції: Що? викликає Що?, Що? обмежується ДЕ? (У ЧОМУ?), Що? поділяється НА Що?, Що? викликається ЧИМ?, Що? характеризується ЧИМ?, Що? складається з ЧОГО?. Іменники та прикметники у місцевому, родовому та орудному відмінках.	2
Пр.зан.19	Медична карта стоматологічного хворого. Кількісні і порядкові числівники та їх вживання. Арабські та римські цифри. Гр. конструкції: Що? заповнюється ДЕ?, Що? заповнюється КИМ? (КОЛИ?), Що? використовується ДЛЯ ЧОГО?, Що? позначають ЯК?	2

	(ЧИМ?), ЩО? використовують ДЛЯ ЧОГО?. Характеристика предмета за зовнішніми ознаками. Орудний відмінок виконавця дії. Вираження послідовності дії.	
Пр.зан.20	Медична карта стоматологічного хворого. Кількісні і порядкові числівники та їх вживання. Арабські та римські цифри. Гр. конструкції: ЩО? заповнюється ДЕ?, ЩО? заповнюється КИМ? (КОЛИ?), ЩО? використовується ДЛЯ ЧОГО?, ЩО? позначають ЯК? (ЧИМ?), ЩО? використовують ДЛЯ ЧОГО?. Характеристика предмета за зовнішніми ознаками. Орудний відмінок виконавця дії. Вираження послідовності дії.	2
Пр.зан.21	Медична карта стоматологічного хворого. Кількісні і порядкові числівники та їх вживання. Арабські та римські цифри. Гр. конструкції: ЩО? заповнюється ДЕ?, ЩО? заповнюється КИМ? (КОЛИ?), ЩО? використовується ДЛЯ ЧОГО?, ЩО? позначають ЯК? (ЧИМ?), ЩО? використовують ДЛЯ ЧОГО?. Характеристика предмета за зовнішніми ознаками. Орудний відмінок виконавця дії. Вираження послідовності дії.	2
Пр.зан.22	Ознайомлення з медичною картою стоматологічного хворого. Заповнення медичної карти.	2
Пр.зан.23	Ознайомлення з медичною картою стоматологічного хворого. Заповнення медичної карти.	2
Пр.зан.24	Ознайомлення з медичною картою стоматологічного хворого. Заповнення медичної карти.	2
	РАЗОМ	48
Змістовий модуль 4. <i>Термінологія у професійному спілкуванні стоматолога. Стратегії і тактики спілкування лікаря з пацієнтом</i>		
Пр.зан.1	Ознайомлення з медичною картою стоматологічного хворого. Заповнення медичної карти.	2
Пр.зан.2	Збирання анамнезу. Вираження логічності й послідовності дії. Віддієслівні іменники.	2
Пр.зан.3	Історія хвороби. Схематичне відображення предмета (документа). Ступені порівняння прикметників і прислівників.	2
Пр.зан.4	Паспортні дані – частина історії хвороби. Особливості інформативної наповнюваності предмета (з'ясування й фіксація паспортних даних хворого згідно з планом розпитування хворого).	2
Пр.зан.5	Репліки-запитання лікаря для виявлення загальних анкетних даних про хворого.	2
Пр.зан.6	Діалог лікаря з хворим для з'ясування його паспортних даних. Структура діалогу-розпитування. Лексична робота за темою «Сімейний стан».	2
Пр.зан.7	Моделювання діалогу-розпитування з використанням заданих реплік-відповідей.	2
Пр.зан.8	Заповнення паспортної частини медичної карти з використанням інформації прослуханого діалогу.	2
Пр.зан.9	Скарги хворого - суб'єктивне обстеження хворого. План розпитування хворого. Репліки-запитання плану розпитування хворого.	2
Пр.зан.10	Характеристика болю за локалізацією, тривалістю, змінами його інтенсивності та інтенсивності його ознак. Віддієслівні іменники.	2
Пр.зан.11	Моделювання діалогу лікаря з хворим для з'ясування його скарг (карієс).	2

Пр.зан.12	Анамнез захворювання – історія теперішнього захворювання. Характеристика болю за локалізацією, тривалістю, змінами його інтенсивності.	2
Пр.зан.13	Анамнез захворювання (пульпіт) – історія теперішнього захворювання. Характеристика болю за локалізацією, тривалістю, змінами його інтенсивності.	2
Пр.зан.14	Запис даних в медичній карті хворого у частині «Анамнез захворювання» з використанням діалогу лікаря з хворим.	2
Пр.зан.15	Моделювання діалогу «лікар-пацієнт» з використанням запису у медичній карті хворого для з'ясування паспортних даних, скарг хворого та анамнезу захворювання.	2
Пр.зан.16	Анамнез життя – історія життя хворого. Схема анамнезу життя хворого. Характеристика процесу за складовими частинами та за послідовністю дій у ньому.	2
Пр.зан.17	Формулювання реплік-запитань лікаря до хворого на основі запису в історії життя хворого та інформації схеми анамнезу хворого.	2
Пр.зан.18	Формулювання реплік-запитань лікаря для з'ясування часу початку захворювання, характеру, часу його виникнення, інтенсивності і тривалості та місця локалізації больового відчуття.	2
Пр.зан.19	Запис в історії життя хворого в медичній карті на основі діалогу лікаря з хворим.	2
Пр.зан.20	Дійсний стан хворого. Схема визначення дійсного стану хворого. Приклади записів у медичній карті.	2
Пр.зан.21	Оформлення запису у медичній карті згідно плану за описом симптомів захворювання.	2
Пр.зан.22	Діалог лікаря з хворим з виділенням реплік-запитань лікаря, що відносяться до історії теперішнього захворювання й історії життя хворого. Оформлення запису у медичній карті про історію теперішнього захворювання й історії життя хворого.	2
Пр.зан.23	Попередній діагноз. Приблизна схема обґрунтування діагнозу.	2
Пр.зан.24	Оформлення запису у медичній карті хворого на основі діалогу лікаря з хворим, починаючи запис із назви відповідної частини професійного діалогу.	2
Пр.зан.25	Моделювання діалогу «лікар-пацієнт» на основі запису лікаря у медичній карті хворого.	2
Пр.зан.26	Визначення характеру захворювання та постановка можливого діагнозу на основі діалогу «лікар-пацієнт».	2
	РАЗОМ	52
	Кількість годин практичних занять з дисципліни	270

6. Тематичний план самостійної роботи студентів

№ з.п.	ТЕМА	Кількість Годин	Вид контролю
Модуль 1.			
Соціокультурні засади комунікативної компетентності. Комунікативна основа мовленнєвої діяльності стоматолога			
<i>Змістовий модуль 1.</i>			
<i>Соціокультурні засади комунікативної компетентності. Вступний фонетико-граматичний курс</i>			
1.	Підготовка до практичних занять – формування практичних навичок:		Поточний контроль на

1.1.	Голосні та приголосні. Іменник. Інтонація розповідного речення. Інтонація розповідного речення зі сполучником А. Інтонація загального та спеціального питального речення. Іменник. Загальне поняття про число.	5	практичних заняттях
1.2.	Речення з питальними словами Хто? Що? Де? Іменник. Загальне поняття про рід іменника. Особові займенники він, вона, воно, вони.	5	
1.3.	Приголосний (й). Сполучник і (й). Літери я, ю, є, ї. Особливості їх вживання. Довгі приголосні. Рід іменників середнього роду.	5	
1.4.	Особові та присвійні займенники. Питальний займенник Чий? Чия? Чиє? Чиї?	8	
1.5.	Дієслово. І дієвідміна. Інфінітив. Теперішній час. II дієвідміна. Наказовий спосіб дієслова. Знахідний відмінок іменника (вираження прямого об'єкта).	14	
1.6.	Дієвідмінювання дієслів <i>купувати, працювати, робити, любити</i> . Минулий час дієслова. Дієслово БУТИ. Майбутній час дієслова	12	
1.7.	Прикметник. Рід і число. Прикметники і присвійні займенники у знахідному відмінку однини. Прикметники та присвійні займенники у знахідному відмінку однини.	8	
1.8.	Вираження часу (дні тижня). Іменники істот та особові займенники у знахідному відмінку однини.	6	
1.9.	Дієслово. Недоконаний і доконаний вид дієслова.	10	
1.10.	Дієслова руху іти, їхати . Видо-часові форми. Дієслова руху ходити, їздити та їх вживання.	10	
1.11.	Іменники у знахідному відмінку для вираження напрямку руху.	4	
1.12.	Іменники у місцевому відмінку однини та множини для позначення місця дії. Вживання прийменників У, НА. Вживання місцевого відмінка для вираження часу (години, дні тижня).	4	
2.	Індивідуальна СРС: домашнє читання адаптованих текстів на українській мові.	10	
	РАЗОМ	101	
Змістовий модуль 2. <i>Інтенційна основа мовленнєвої діяльності. Комунікативна граматики української мови</i>			
1.	Підготовка до практичних занять – формування практичних навичок:		Поточний контроль на практичних заняттях
1.1.	Іменник у родовому відмінку для вираження приналежності. Іменники та присвійні займенники у родовому відмінку.	10	
1.2.	Вживання родового відмінка після заперечення. Прийменники, після яких вживається родовий відмінок. Закінчення іменників чоловічого роду однини у родовому відмінку.	14	

1.3.	Дієслова руху. Іменники у родовому відмінку для вираження напрямку руху. Вживання прикметників до і звідки .	12	
1.4.	Прикметники та присвійні займенники у родовому відмінку.	12	
1.5.	Вживання іменників у давальному відмінку для позначення адресата дії.	12	
1.6.	Особові та присвійні займенники у давальному відмінку. Прикметники у давальному відмінку.	12	
1.7.	Давальний відмінок для вираження віку. Присвійний займенник свій .	10	
1.8.	Іменники, прикметники та присвійні займенники у давальному відмінку множини.	10	
1.9.	Іменники й особові займенників орудному відмінку однини для вираження засобу пересування та інструмента дії. Прикметник з(із), зі з іменниками в орудному відмінку.	14	
1.10.	Іменники в орудному відмінку множини.	8	
1.11.	Вживання прикметників і присвійних займенників в орудному відмінку. Вживання дієслів <u>зустрічати(ся), знайомити(ся)</u> .	6	
1.12.	Вживання прикметників і присвійних займенників в орудному відмінку.	10	
1.13.	Відмінки української мови, їх значення та вживання.	12	
1.14.	Відмінювання основних груп прикметників.	12	
1.15.	Займенники української мови та їх відмінкові форми.	10	
1.16.	Дієслово: час, вид. Дієслова руху.	10	
2.	Опрацювання тем, що не входять до плану аудиторних занять:		
2.1.	Мова і професія. Терміни, професіоналізми, неологізми та їх місце у діловому мовленні.	10	План-конспект
3.	Індивідуальна СРС: домашнє читання адаптованих текстів на українській мові	10	Усна передача змісту прочитаного
	РАЗОМ	194	
Змістовий модуль 3. <i>Основи професійного спілкування лікаря-стоматолога</i>			
1.	Підготовка до практичних занять – формування практичних навичок:		Поточний контроль на практичних заняттях
1.1.	Стоматологія. Знахідний і місцевий відмінки іменника. Гр. конструкції : Що? - Що?, Що? сформувалось (зародилось) Коли? , Що? поділяється на Що?	4	
1.2.	Зуби. Знахідний, місцевий, родовий відмінки іменників. Гр. конструкції: Що? служить Для чого?, У кого є Що?, Що складається з Чого? Характеристика предмета за зовнішніми властивостями та його призначенням.	6	
1.3.	Два набори зубів людини. Місцевий, родовий відмінки іменників та числівників. Гр. конструкції: Що? розташоване (знаходиться) Де?, Що? є результатом	4	

	Чого?, Хто? має Що?, Хто? має Скільки? Чого?, Що? появляється Коли? Де? Кількісна характеристика предмета.		
1.4.	Зуби: їх розвиток і будова. Молочні й постійні зуби. Родовий, орудний відмінки. Вираження часових відносин. Будова зубів. Вживання знахідного, місцевого, орудного, родового відмінків (іменники, прикметники). Вираження просторових відносин. Характеристика предмета за будовою та структурою.	6	
1.5.	Огляд зубів. Вживання знахідного, родового та орудного відмінків. Вираження причинних відносин та відносин мети. Гр. конструкції: Що? може привести до ТОГО, Що..., Що? потрібно ДЛЯ ЧОГО?	6	
1.6.	Перкусія. Медична лексика латинського походження. Місцевий та знахідний відмінок іменників. Гр. конструкції: Що? використовується ДЛЯ ЧОГО?, ДЕ? виникає Що?, Що? має Що?. Віддієслівні іменники. Вказування на місце дії.	4	
1.7.	Карієс. Споріднені слова. Прислівники способу дії. Вживання місцевого, знахідного, орудного відмінків. Гр. конструкції: Що? відбувається ДЕ?, ДЕ? появляється Що?, Що? появляється ЧОМУ? Вираження просторових відносин та вказування на причину дії.	4	
1.8.	Пульпіт. Ступені порівняння прикметників. Характеристика предмета за складом та внутрішніми функціями. Гр. конструкції: Що? викликає Що?, Що? обмежується ДЕ? (У ЧОМУ?), Що? поділяється НА Що?, Що? викликається ЧИМ?, Що? характеризується ЧИМ?	4	
1.9.	Медична карта стоматологічного хворого. Гр. конструкції: Що? заповнюється ДЕ?, Що? заповнюється КИМ? (КОЛИ?), Що? використовується ДЛЯ ЧОГО?, Що? позначають ЯК? Орудний відмінок виконавця дії. Вираження послідовності дії. Ознайомлення з медичною картою стоматологічного хворого. Заповнення медичної карти.	8	
2.	Опрацювання тем, що не входять до плану аудиторних занять:		
2.1.	Мовленнєвий етикет лікаря.	8	План-конспект
3.	Індивідуальна СРС: домашнє читання адаптованих медичних текстів на українській мові	6	Усна передача змісту прочитаного з опорою на записи
	РАЗОМ	60	
Змістовий модуль 4. <i>Термінологія у професійному спілкуванні стоматолога. Стратегії і тактики спілкування лікаря з пацієнтом</i>			
1.	Підготовка до практичних занять – формування практичних навичок:		Поточний контроль на

1.1.	Обстеження хворого. Вираження поділу процесу за суб'єктивними й об'єктивними ознаками. Збирання анамнезу. Вираження логічності й послідовності дій. Історія хвороби. Схематичне відображення предмета (документа).	11	практичних заняттях
1.2.	Паспортні дані – частина історії хвороби. Особливості інформативної наповнюваності предмета (з'ясування й фіксація паспортних даних хворого згідно з планом розпитування хворого). Заповнення паспортної частини медичної карти з використанням інформації прослуханого діалогу.	11	
1.3.	Скарги хворого - суб'єктивне обстеження хворого. План розпитування хворого. Репліки - запитання плану розпитування хворого. Моделювання діалогу лікаря з хворим для з'ясування його скарг (карієс).	11	
1.4.	Анамнез захворювання (пульпіт) – історія теперішнього захворювання. Характеристика болю за локалізацією, тривалістю, змінами його інтенсивності.	11	
1.5.	Анамнез життя – історія життя хворого. Схема анамнезу життя хворого. Характеристика процесу за складовими частинами та за послідовністю дій у ньому. Запис в історії життя хворого в медичній карті на основі діалогу лікаря з хворим.	11	
1.6.	Діалог лікаря з хворим, що має симптоми захворювання органів дихання. Характеристика предмета за кольором, консистенцією та кількісними ознаками.	6	
1.7.	Дійсний стан хворого. Схема визначення дійсного стану хворого. Приклади записів у медичній карті. Оформлення запису у медичній карті згідно плану за описом симптомів захворювання.	11	
2.	Опрацювання тем, що не входять до плану аудиторних занять:		
2.1.	2.1. Мова документів. Ділові документи та їх класифікація. Професійна документація медиків.	13	Реферат
3.	Індивідуальна СРС: домашнє читання адаптованих медичних текстів на українській мові	10	Усна передача змісту прочитаних текстів з опорою на записи
	РАЗОМ	95	
	РАЗОМ СРС з дисципліни	450	

7. Індивідуальні завдання (Не передбачені)

Методи навчання

На практичних заняттях використовуються такі методики і технології: пояснення викладача, прослуховування магнітофонного запису діалогів українською мовою, робота з електронними словниками при двосторонньому перекладі текстів, рольові ігри.

Самостійна робота включає: підготовку до тестів, контрольних робіт, виконання домашніх завдань, підготовку та оформлення рефератів, переклади текстів, заучування напам'ять навчального матеріалу, Інтернет, лінгвістичні комп'ютерні програми.

8. Методи контролю

Контрольні заходи включають **поточний і підсумковий семестровий контроль.**

1. Поточний контроль

Проводиться на кожному занятті. Оцінюється рівень розуміння студентом граматичного матеріалу, вміння формулювати запитання по темі та давати на нього відповідь, якість підготовки домашнього завдання.

Оцінювання поточної навчальної діяльності. Під час оцінювання засвоєння кожної теми за поточну навчальну діяльність студенту виставляються оцінки за 4-ри бальною (традиційною) шкалою з урахуванням затверджених критеріїв оцінювання для відповідної дисципліни. При цьому враховуються усі види робіт, передбачені навчальною програмою. Студент має отримати оцінку з кожної теми. Форми оцінювання поточної навчальної діяльності мають бути стандартизованими і включати контроль теоретичної та практичної підготовки. Виставлені за традиційною шкалою оцінки конвертуються у бали.

Для дисциплін формою підсумкового контролю яких є залік:

Максимальна кількість балів, яку може набрати студент за поточну навчальну діяльність при вивченні дисципліни становить 200 балів.

Мінімальна кількість балів, яку повинен набрати студент за поточну навчальну діяльність для зарахування дисципліни становить 120 балів.

Розрахунок кількості балів проводиться на підставі отриманих студентом оцінок за традиційною шкалою під час вивчення дисципліни впродовж семестру, шляхом обчислення середнього арифметичного (СА), округленого до двох знаків після коми. Отримана величина конвертується у бали за багатобальною шкалою таким чином:

$$x = (CA \times 200) : 5$$

Для дисциплін формою підсумкового контролю яких є екзамен:

Максимальна кількість балів, яку може набрати студент за поточну навчальну діяльність за семестр для допуску до екзамену становить 120 балів.

Мінімальна кількість балів, яку повинен набрати студент за поточну навчальну діяльність за семестр для допуску до екзамену становить 72 бали.

Розрахунок кількості балів проводиться на підставі отриманих студентом оцінок за традиційною шкалою під час вивчення дисципліни, шляхом обчислення середнього арифметичного (СА), округленого до двох знаків після коми. Отримана величина конвертується у бали за багатобальною шкалою таким чином:

$$x = (CA \times 120) : 5$$

Самостійна робота студентів оцінюється під час поточного контролю теми на відповідному занятті. Засвоєння тем, які виносяться лише на самостійну роботу контролюється при підсумковому контролі.

2. Підсумковий контроль

Підсумковий контроль проводиться з метою оцінювання результатів навчання на певному освітньо-кваліфікаційному рівні та на окремих його завершених етапах за національною шкалою та шкалою ECTS. Підсумковий контроль включає семестровий контроль.

Семестровий контроль проводиться у формах семестрового екзамену або заліку (диференційованого заліку) в обсязі навчального матеріалу, визначеного робочою програмою навчальної дисципліни і в терміни, встановлені робочим навчальним планом, індивідуальним навчальним планом студента.

Семестровий залік - це форма підсумкового контролю, що полягає в оцінці засвоєння студентом навчального матеріалу з певної дисципліни виключно на підставі результатів виконання ним усіх видів навчальних робіт, передбачених робочою навчальною програмою. Семестровий залік (I-й, II-й та III-й семестри) виставляється за результатами поточного контролю.

Семестровий іспит – це форма підсумкового контролю засвоєння студентом теоретичного та практичного матеріалу з навчальної дисципліни за семестр, що проводиться як контрольний захід. Студент вважається допущеним до семестрового екзамену з навчальної дисципліни, якщо він відвідав усі передбачені навчальною програмою з дисципліни аудиторні навчальні заняття, виконав усі види робіт, передбачені робочою програмою цієї навчальної дисципліни та при її вивченні впродовж семестру набрав кількість балів, не меншу за мінімальну (72 бали).

Семестровий екзамен проводиться у письмовій формі у період екзаменаційної сесії, відповідно до розкладу. Форма проведення екзамену є стандартизованою і включає контроль теоретичної та практичної підготовки. Іспит з української мови проводиться наприкінці терміну навчання (IV-й семестр). Екзаменаційна робота передбачає оцінювання знань граматичного матеріалу та усного мовлення, яке складається з виконання граматичного завдання, монологічного висловлювання за заданою темою, моделювання ситуативного діалогу (2-ий рік навчання), читання та письмового перекладу мікротексту з наукового стилю мовлення. Повне оволодіння студентом вивченого матеріалу здійснюється за допомогою додаткових запитань.

Максимальна кількість балів, яку може набрати студент при складанні екзамену становить 80.

Мінімальна кількість балів при складанні екзамену - не менше 50.

3. Критерії оцінювання знань

Оцінка знань студента проводиться за п'ятибальною національною шкалою:

5 - оцінка **«відмінно»** ставиться, коли студент дає абсолютно вірну відповідь, без значущих помилок мовленнєвого характеру.

4 - оцінка **«добре»** ставиться, коли студент дає вірну відповідь, але мають місце помилки мовленнєвого характеру, тему розкрито не повною мірою або не чітко.

3 - оцінка **«задовільно»** ставиться, якщо тему розкрито не повною мірою, порушено зв'язок, логічність переказу, мають місце комунікативно значущі помилки.

2 - оцінка **«незадовільно»** ставиться, коли тему не розкрито, студент не може виконати завдання або відповісти на запитання.

4. Визначення кількості балів, яку студент набрав з дисципліни

Оцінка з дисципліни, яка завершується екзаменом визначається, як сума балів за поточну навчальну діяльність (не менше 72) та балів за екзамен (не менше 50).

Оцінка з дисциплін, формою підсумкового контролю яких є залік базується на результатах поточної навчальної діяльності та виражається за двобальною шкалою «зараховано» або «не зараховано». Для зарахування студент має отримати за поточну навчальну діяльність бал не менше 60% від максимальної суми балів з дисципліни (120 балів).

Бали з дисципліни для студентів, які успішно виконали програму конвертуються у традиційну 4-ри бальну шкалу за абсолютними критеріями, які наведено нижче у таблиці:

Бали з дисципліни	Оцінка за 4-ри бальною шкалою
Від 170 до 200 балів	5
Від 140 до 169 балів	4
Від 139 балів до мінімальної кількості балів, яку повинен набрати студент	3
Нижче мінімальної кількості балів, яку повинен набрати студент	2

10. Рекомендована література

1. Рекомендована основна навчальна література (підручники, навчальні посібники, інші видання)

1. Джуро М. З. Вивчаймо українську мову! – Львів, 2007.

2. Людина (будова тіла, органи та його системи). Методичні розробки з української мови для іноземних студентів II курсу медичного факультету англomовного відділення. Укладач: Чикайло І.В. – Львів, 2004.
3. Українська граматики: крок за кроком. Укладач: Чикайло І.В. – Львів, 2010.
4. Українська мова для стоматологів. Методичні розробки з української мови для іноземних студентів II курсу стоматологічного факультету англomовного відділення. Укладач: Чикайло І.В. – Львів, 2006.
5. Фахове мовлення стоматолога. Частина 1. (Лексико-термінологічний рівень). Методичні розробки для студентів II-го курсу стоматологічного факультету англomовного відділення. Укладач: Чикайло І.В. – Львів, 2016.

2. Додаткові джерела

(довідники, нормативні видання, сайти Інтернет тощо)

1. Вальченко І. В. Ласкаво просимо! : навч. посібник з української мови для іноземних студентів : у 2-х ч. / І. В. Вальченко, Я. М. Прилуцька; Харк. нац. акад. міськ. госп-ва. – Х. : ХНАМГ, 2011.
2. Вивчаємо українську граматику. Частина I (місцевий, знахідний і давальний відмінки). Укладачі: Іванців О.С., Чикайло І.В.– Львів, 2011.
3. Макарова Г.І., Паламар Л.П., Присяжнюк Н.К. Вивчайте українську мову. – Київ, 1975.
4. Методичні розробки “100 вправ з граматики української мови” (вступний курс для студентів англomовного та підготовчого відділень). Укладачі: Іванців О.С., Ярова К.Б.- Львів, 2004.
5. Методичні розробки з української мови для іноземних студентів. Частина I (місцевий і знахідний відмінки). Укладачі: Іванців О.С., Чикайло І.В.- Львів, 2005.
6. Практичний курс української мови для іноземних студентів. Укладачі: Іванців О.С., Чикайло І.В.- Львів, 2012.
7. Таблиці та схеми з української мови. Наочно-ілюстративні матеріали для студентів-іноземців. Укладачі: Іванців О.С., Смолінська О.Є.- Львів, 2003.